

АВГАНИСТАН – БОРБА ЗА ЈЕДНУ ЗЕМЉУ*

Klaus Olshausen**

„Постоје две околности, које у пракси могу да наступе као мотив за мир на место неспособности за даљи отпор. Прва је невероватност, а друга превисока цена успеха.“

(C. Clausewitz, Ullstein-Ausgabe, S.49)

Година 2011, десета година међународног ангажовања у Авганистану, биће одлучујућа за међународну заједницу, НАТО и авганистанску владу за даљи ток међународног ангажовања.

За развој Авганистана у ближој будућности од суштинске важности је одлука самита НАТО на врху у Лисабону, крајем новембра 2010. године. Већ наредне године у неким провинцијама и дистриктима преће се потпуна одговорност за безбедност на авганистанске безбедносне снаге (*afghanische Sicherheitskräfte* – ASF).

Упркос томе, у великом делу земље безбедносна ситуација је и даље тешка.

Кључне речи: ISAF, НАТО, Талибани и Ал Каида, међународно ангажовање, авганистанске безбедносне снаге, предаја одговорности за безбедност Авганистана

Одлукама TCN¹ које су донете 11. марта 2011. године и које је 22. марта потврдио председник Карзаи, започео је процес, еуфемистички означен као „предаја одговорности“. То треба да уследи актом владе крајње слабог легитимитета, која је крајем 2010. године поништила извештај о одржаним парламентарним изборима са чак 1/3 неважећих гласачких листића, владе која и даље губи поверење, јер њени резултати ни у ком случају не указују већ, сасвим супротно, прећуткују раширену корупцију.

То појачава разочарење и недоумице у овом одговорном процесу, код многих влада и парламената, али, пре свега, код становништва оних држава које имају трупе у саставу ISAF-а (*International Security Assistance Force*) – Међународних стабилizacionих безбедносних снага.

Познавајући добро ову ситуацију, милитантне групе противника то користе и повезују се, пре свега Талибани и Ал Каида, настављајући да врше бескрупулозно насиље са врло вештом стратегијском комуникацијом са политички колебљивим

* Овај текст је објављен у часопису швајцарске војске *Military Power Revue* бр. 1/2011 стр. 38–45 под називом „Afghanistan – ein umkämpftes Land“. Са немачког језика текст је превео мр Здравко Зељковић, пуковник у пензији.

** Др Клаус Олсхаузен (Klaus Olshausen), генерал-потпуковник у пензији, председник „регистрованог“ друштва Клаузевиц, Einsteinplatz 1, D-53340 Meckenheim, Deutschland, E-Mail:k1ols@aol.com.

¹ Troop Contributing Nation (Група земаља учесница ISAF мисије).

или њима наклоњеним државама. Јер, Талибани и остали екстремисти знају да Северни Вијетнам није добио рат против САД у Вијетнаму него у САД. Тако би се могло десити да НАТО (и међународна заједница) борбу против устаника изгуби не у Авганистану већ у својим сопственим државама.

Питање је, такође, да ли међународна заједница и НАТО државе и њени партнери имају и могу да сачувају вољу и истрају до краја у „предаји одговорности“ или би даљи развој ситуације можда условио брзу предају одговорности или чак бег из ње. Ова скептична процена биће сасвим јасна ако се упореде изјаве НАТО самита на врху у Лисабону са формулацијом нпр. продужетка мандата за немачки контингент оружаних снага.

Ситуација ће се још додатно заоштрили пошто је председник Карзаи, почетком марта 2011. године, поновио, као већ једном маја 2007. године,² захтев да НАТО „обустави војне акције“!?

Сви елементи ове тренутне слике и постављена питања дају довољан повод да се досадашњи развој догађаја поново стави под лупу и да се из различитих углова сагледају и прикажу сви аспекти за будућност.

Геополитички и геостратегијски аспекти

Из геостационарне орбите Авганистан се препознаје као површина ограничена високим планинским ланцима, без приступа морима, који се на крајњем истоку граничи великом силом – Кином.

Након повлачења совјетских трупа 1989. године, ова област у геостратегијским аспектима није наишла на нарочиту пажњу ни код једине суперсиле Америке, ни код великих сила и западноевропских држава. У овом периоду водио се дугогодишњи грађански рат. Тада брутална владавина Талибана готово читавом земљом и присуство Ал Каиде, политички једва препознатљиво уз упорно и тихо своје организовање, али само до напада на амбасаду САД у Најробију (1998) и на ракетни разарач ОС САД *Cole* 2000. године у луци Аден (Јемен).

Тек са масовним терористичким нападом Ал Каиде на Њујорк и Вашингтон 11. септембра 2001. године и одговора САД као акта самоодбране по члану 51 Повеље УН са операцијом *Enduring Freedom* (Трајна слобода) вратило је Авганистан у фокус интересовања светске јавности. Савезници унутар НАТО-а са различитим снагама и низ партнерских држава, као што су Аустралија и Нови Зеланд, подржали су САД у овој војној и политичкој операцији од октобра 2001. године. Такође, и Јапан је подржао америчко ангажовање у оквиру ове широке коалиције.

Велике силе Кина и Русија тада су подржале Резолуцију СБ УН о Авганистану. Релативно рано обе су почеле анализирати геополитичке последице у случају да САД дугорочније политички и војно буде присутан у Централној Азији преко Авганистана и Пакистана, па све до Индијског океана.

Паралелно са успешном политичком и војном демонтажом талибанског режима у новембру 2001. године, почетком децембра исте године почео је тзв. Петербуршки процес о будућности Авганистана. Тако је ЕУ и њене државе чланице у овом региону

² Растанак од Авганистана – авганистански растанак, *Europäische Sicherheit*, Nr.7, Juli 2007, S.18 f.

постала јако присутна. Више од девет година после може се констатовати да ће се у догледно време геополитички утицај светске суперсиле САД и великих сила на овом простору још више испољавати са њиховим специфичним интересима и циљевима.

Ове геополитичке чињенице биће узете у обзир код свих мултилатералних и многих билатералних одлука које се тичу даљих поступака у Авганистану и за Авганистан као утицај Великих. Прогнозе да ова земља поседује налазишта сировина, као и њени потенцијали као транзитне земље за земни гас, изазива додатну пажњу.

Ка међународном ангажовању

Ангажовање међународне заједнице у Авганистану и за Авганистан од самог почетка одвијало се у врло различитим околностима. Сазнање да развој авганистанског грађанског рата, а од 1996. године и растућа заједничка игра Талибана и Ал Каиде и њено занемаривање као неважне ствари (*quantite negligeeble*) и неозбиљно бављење њоме, упркос јасној Резолуцији 1267 СБ УН, дошло је прекасно. Та сазнања су након 09.09.2001. године генерисала активитет и динамизам у разноврсном груписању са делимично превисоким циљевима: крајем 2001. године формирану Карзаијеву прелазну владу не само извести на пут, него са њом и преко ње створити један нови демократски Авганистан!? То је требало да постане један нови Авганистан у којем фанатизам, екстремизам и посебно тероризам Ал Каиде неће имати никаквих шанси. Али, изводљивост једне такве замисли није била никада систематски (пре)испитана. Напротив, нпр. на једном скупу држава Г 8 крајем 2001. године само су назначене широке области задатака подршке и одговорност појединих држава као и практичне активности које треба предузети. То је само један посебно груб пример да је крајњи циљ остао врло дифузан, а конкретни циљеви у областима као што су: правосуђе (Италија) изградња полиције (Немачка), изградња војске (САД), итд., разумљиво нису нити од појединих држава нити од Г-8 били прецизно одређени. Логично, код Г 8 и код других држава то није дало јасне заједничке представе о свим обимним и разноврсним средствима и способностима, која би за то била потребна. Тако се потврђују три поставке С. v. Clausewitz-а. Дакле, на том путу треба дефинисати политичку сврху, одредити циљ и адекватна средства за превазилажење комплексних и динамичних изазова (видети С. v. Clausewitz, Vom Kriege, Ullstein-Ausgabe, S. 659).

Од тада све међународне конференције које су уследиле у правилним размацима – на крају у Лондону и Кабулу – у јануару, односно у лето 2010. године, бавиле су се минималним циљем да се створе стабилни односи у Авганистану и кроз то коначно боље упозна регион, ограничавајући се на узвишене позиве на изградњу, управљање владом и стабилност. Они су знали и тада за замашне своте новца које су биле потребне за изградњу и уређивање државности у свим уобичајеним областима. Али, разноврсност и бројност међународних актера, билатерални програми и бројне невладине организације са њиховим конкретним пројектима превише су захтевали од прелазне авганистанске владе. Исто тако, они су узрок за многе некоординиране поступке у влади и дистриктима, градовима и селима. Такође, овде леже и узроци корупције.

Погоршање безбедносне ситуације у лето и јесен 2009. године у најважнијим деловима земље водило је, у многим државама међународне заједнице, ка новим

анализама и процесима преиспитивања донетих одлука. Савезна влада СР Немачке је прецизирала, са једне стране, правила поступања у ISAF-у ангажованих војника („џепна картица“ у пролеће 2009. године омогућава офанзивне радње за спровођење задатка не само у случајевима самоодбране и прве помоћи). То, пре свега, због поновљеног ракетног напада на немачке војнике у логору, као и учесталих напада на патроле. С друге стране, све је то рађено из унутарполитичких разлога: једна контроверзна дебата о немачком учешћу у НАТО мисији у Авганистану требало је да остане по страни због започете кампање странака за савезне изборе.

Паралелно с тим, овај период је обележила персонална промена главнокомандујућих: генерала McKiernan-а са генералом McChrystal-ом и почетак једне унутарамеричке дискусије о рату у Авганистану (који је од стране САД увек тако означаван). Ово достиже свој врхунац крајем септембра 2009. године када је критични извештај генерала McChrystal-а објавио *Washington Post*. Уместо да се ситуација искористи за интензивну заједничку расправу у целом савезу, али и у Немачкој (најмање један дан на после избора – 27.09.2009. године) одлучено је да се анализа у алијанси и Савезној влади помери за касније. Када је 01.12.2009. године председник САД Обама у једном говору пред кадетима Војне академије у West Point-у поновио своју одлуку да драстично појача америчке трупе, материјалну и персоналну подршку цивилној (*civil surge*) влади у Кабулу, Европљани су реаговали наглашавањем невојног аспекта и показали малу или никакву спремност, а неопходни војни део за нужну заштиту авганистанског становништва, повећали приближно у истој (сраз)мери као и САД. Пре свега, унутрашњеполитички разлози узроковали су да немачка Савезна влада своје одлуке одгоди на кратко пре Лондонске конференције 28.01.2010. године и поново нагласи да се овде не ради о „Конференцији за трупна места“.

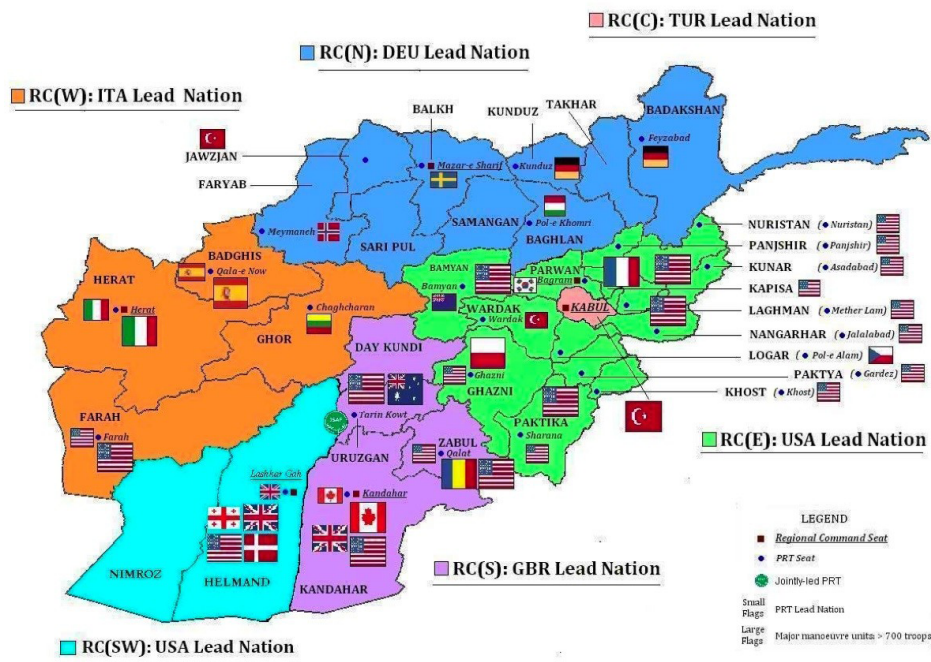
Јачање цивилних мера међународне заједнице у ISAF укључених држава који је резултирао видљивим и постепеним побољшањем руковођења Карзаијеве владе у готово свим областима, био је повод за нови позив за додатне напоре. У међувремену је извршена успешна преформација немачког контингента. За сада само са два од првобитно планирана три „Батаљона за обуку и заштиту“ са укупно 1.400 немачких војника у садејству са авганистанском армијом није било довољно. Потпунији успех је резултат доприноса додатних 500 америчких војника у Северном региону ISAF-а у Регионалној команди где је Немачка руководећа држава. Управо то је био одлучујући елемент за борбу против устаника и заштиту становништва. Да би ова немачка намера у Савезној скупштини (*Bundestag*) добила што је могуће ширу подршку, као чисто дефанзивна, приказана је као реактивна, како би велом прекрила офанзивне делове задатка.

Само један поглед на ефикасну заштиту авганистанског становништва, иницирање протеривања и поновно освајање нпр. провинције *Char Darah* у великој области Kunduz и делова провинције *Baghlan* показује да ефикасно „партнерство“ са авганистанским снагама безбедности не би било реализовано без ових офанзивних аспеката.

Већ у марту 2010. године изведена операција ISAF-трупа и авганистанских снага безбедности у дистрикту Мајџа и у међувремену готово осам месеци вођена борба у провинцији *Kandahar* показује да је успешна заштита становништва, потискивање, па чак и уништење различитих милитантних снага противника било могуће само кроз заједничку борбу авганистанских снага безбедности и ISAF-а.

International Security Assistance Force
Regional Commands, Major Units, Provincial Reconstruction Teams

15 November 2010

Карта Авганистана са зонама одговорности ISAF-а и држава учеснице мисије

Ка регионалном окружењу

Свих шест суседних држава Авганистана у вези са тешкоћама државе на Хиндукушу имају сопствена виђења и интересе. Најкомпликованији однос постоји са суседним Пакистаном. Државна граница је једна практично порозна линија за све припаднике племена Паштун који живе са обе стране границе тзв. Durand-линије од 1893. године. Ову границу одредила је британска колонијална војска без обзира на националну или племенску припадност.

Након инвазије совјетских оружаних снага крајем 1979. године ова област је постала геостратегијски и међународно важна зона контроверзних операција и закулисних радњи. Устанак и отпор муџахедина против совјетских окупационих трупа нису подржавале само САД него и Пакистан разноврсним материјалним средствима и морално.

Од краја 2001. године област са обе стране авганистанско-пакистанске границе користили су Талибани, Ал Каида и друге екстремистичке снаге, како би међународно а пре свега америчко војно присуство, под годишње обновљеним мандатом УН, осујетили честим разноврсним нападима, терористичким атентатима, као и све учесталијим масовним самоубилачким атентатима. ISAF-нације под вођством НАТО-а до сада нису пронашле начин како да се ефикасно супротставе овој борби екстремиста којом се у знатној мери управља са северозапада Пакистана, из тзв. племенских области (*tribale areas*). Тако је Сједињеним Државама препуштено да овај тежак проблем реше у контакту и сарадњи са једном сасвим крхком пакистанском владом и пакистанском армијом, која је од пре неколико деценија, па све до данас, тежишно ангажована у индијско-пакистанском сукобу и око Кашмира.

Северни суседи Таџикистан, Узбекистан и Туркменистан имају тесне везе са Авганистаном, пре свега на основу својих тамо настањених етничких група. Додуше, ти односи су различито „тесни“. Али, ове различите етничке групе у земљи не испољавају сепаратистичке тежње и не захтевају припајање државама сопствених етничких група. Све три државе не желе никакав нови талибански режим у Кабулу и оне са логистичким базама подржавају ISAF-државе, свакако и из финансијских интереса.

Аутократски режими ових држава знају јако добро да би се са неуспехом међународне заједнице у Авганистану у њихове земље могле пренети масовне активности екстремних исламиста. Један јако амбивалентан однос према данашњем Авганистану има Иран уопште и у данашњој ситуацији посебно. Иран је у годинама после 1996. године према талибанском режиму имао однос – од критичког до одбацујућег и не само због преко 1,5 милиона избеглица које су у Ирану тражиле и нашле уточиште. Утолико је пад Талибана крајем 2001. године био сасвим прижељкиван. Разумљиво, сасвим другачије Иран оцењује трајније војно и политичко присуство САД у региону. То, у принципу, за Иран значи двофронтовску ситуацију, поред оштрог отпора САД и УН против његовог нуклеарног програма. Тренутна политика Ирана одсликава ове дискрепанце. С једне стране, Иран одржава добре односе са владом Хамида Карзаија, а са друге стране сазнања НАТО-а говоре да су исламски екстремисти у Авганистану били (и да даље јесу) подржавани од Ирана. Из тога се може закључи да је краткорочни интерес Ирана да војно присуство САД и њених савезника значи изградњу вршће стабилности региона, што је његов дугорочни интерес и да тако може битно да повећа свој утицај као регионалне силе.

Иако Индија нема директне границе са Авганистаном, њен конфликт са Пакистаном око Кашмира повећава њен интерес за владу у Кабулу која није по вољи Пакистана, пре свега због оружаних активности терористичких група из Пакистана. Једна, по Индију пријатељска влада у Кабулу могла би Пакистану, који већ дуго тежи „стратегијској дубини“, да је отежа – чак да је препречи.

Авганистан на крајњем истоку земље има једну врло узану границу са Кином. Иако је до сада подржавала све Резолуције СБ УН о Авганистану, она није учествовала у политичким и војним мерама на стабилизацији Авганистана. Трајније присуство међународних трупа у Авганистану она користи за повећање својих привредних активности. На такав начин обезбеђује свој интерес за сировине из Авганистана без ризика да на себе навуче озлојеђеност становништва због војног ангажовања, односно губитака унутар авганистанског становништва.

Оперативно-тактички поступци у самој земљи

Иако нико озбиљан није тврдио да би само војни одговор могао бити довољан за успешну стабилизацију Авганистана, или чак региона, а који се доста позива на „самоносећу стабилност,“ ипак су велики допринос дале две активности као војне мере за успех изабране авганистанске владе.

Прва је била консеквенца операције *Enduring Freedom*, широке коалиције предвођене Американцима. При том је постојала нада и очекивање да би после формирања прелазне Карзајеве владе и након почетка једног централизованог, што је могуће демократскије вођеног процеса од стране авганистанске владе, могле бити неопходне још само веома конкретне акције против милитантних вођа и група. Пре свих против оних који ширење поверења већине Авганистанаца у ауторитет централне владе жестоко нападају.

Друга је настала у оквиру преузимања надлежности ISAF-а од НАТО-а у августу 2003. године, најпре ограничена на простор Кабула. Специјални представник УН Алжирац *Lokhdar Brahimi* и други тражили су од НАТО војно присуство и изван Кабула ради подршке централној влади при изградњи тзв. „светионика“ у целој земљи. Код држава учесница такве „светионик“-замисли побудиле су мало интересовање. Једноставно је пуштено да се више од три године трајући процес заврши. Докле год алијанса буде имала потребу и за минималним постојањем „војних светионика“ на северу, западу и тек од јесени 2006. године на југу и истоку, свака од тада укупно 48 учествујућих нација мораће за ово припремити свој контингент.

Обе активности заснивају се, у суштини, на претпоставкама „најбољег случаја“ у погледу повећања владиних способности и легитимног ауторитета Карзајеве владе. Током времена ова претпоставка показала се све више као погрешна. Истина, милитантни талибански екстремисти и друге екстремистичке групе нису више присутне широм земље. Али, управо на југу, истоку и неким дистриктима на северу земље они су владали све до јесени 2010. године знатним деловима тих дистрикта и провинција. Такође, и данас они изводе бруталне застрашујуће акте, шире немире и страх код великог дела становништва. Они тако спречавају континуирану изградњу владе и рад од руководиоца, односно службеника које је поставио Кабул.

После одлука председника Обаме, са почетка децембра 2009. године и одлука Лондонске конференције крајем јануара 2010. године, војно ангажовање у Авганистану фокусирано је на заштиту становништва, посебно у угроженим деловима, односно центрима која су још под влашћу устаника. Раније, када авганистанске безбедносне снаге – армија и полиција у тим областима још нису биле у стању да решавају проблеме, повећање присуства међународних трупа било је неопходно. Ових потреба биле су свесне све НАТО-нације, али на крају била је то опет и пре свега ствар Американаца, који према овом делу „Нове стратегије“ захтевају знатније појачање трупа. Савезна влада СР Немачке је због унутрашње политичке ситуације и настојања да обезбеди широку парламентарну подршку ишла средњим путем. За њу је пут ка драстичном повећању средстава за изградњу цивилних структура и побољшање руковођења авганистанском владом тежишна ствара. Првобитно разматрање повећања трупног присуства са до 2.500 војника било је ограничено на само 540. Међутим, дошло је до америчке интервенције у погледу циљаног кон-

сензуса алијансе, а као резултат тога постигнут је договор да се од укупног броја конципира контингент од 1.400 војника (за два тзв. „Батаљона за обуку и заштиту“) за обуку авганистанске армије. Упоредо с тим, требало је вршити заштиту градова и села, посебно у провинцији *Kunduz* и деловима провинције *Baghlan*. Од пролећа 2010. године тиме се постигло да области из којих су Талибани били потиснути буде могуће даље држати. Само ако и где то успе, појачана цивилна помоћ Немачке и међународне заједнице моћи ће – првенствено кроз министарства авганистанске владе – да буде трајно примењена. У протеклих 10 месеци ново ангажовање у провинцијама *Helmand* и *Kandahar*, али такође и у *Kunduz* и *Baghlan* на северу, омогућило је напредак. Екстремисти се нису могли пробити назад, па је заштита становништва и изградња државних структура побољшана. Али, још увек се лако уочава да убедљиви успеси владе изостају и да милитантне опозиционе снаге једноставно још нису покорене.

У међувремену, постигнути резултати и утисци о промењеном цивилно-војном напретку не могу преко, у суштини, слабих цивилних структура Карзаијеве владе никога у земљи и ван ње даље да заваравaju.

Транзиција

Одлуке и мере НАТО-а, које су инициране на састанку на врху у Лисабону крајем новембра 2010. године, биле су у марту 2011. конкретизоване. Дана 11. марта министри одбране НАТО-а и 20 ISAF-у партнерских нација, уз присуство авганистанског МО *Wardak*-а, потврдили су предлоге које су заједнички израдили НАТО и авганистанска влада о предаји првих региона и градова на авганистанску безбедносну одговорност.

Дана 22. марта председник Карзаи је саопштио ове прве кораке о постепеној контроли и гарантовању безбедности Авганистанаца од стране авганистанских снага безбедности. То се односило на провинције *Bamian* и *Panjshir*, градове *Herat*, *Mazar-i-Sharif* и *Laskar Gah*, као и западне провинције око главног града Кабула. У свим овим областима – према *Њујорк тајмсу* од 14. марта, које су већ биле релативно стабилне, било је стационирано мало америчких трупа. Председник Карзаи је накратко овима припојио још и дистрикт *Metharlam* на истоку. Од јуна 2011. године, у тим областима развојни процес ће се одвијати, према много раније договореним критеријумима. Да се с тим може рачунати једва од данас до сутра, потврђују изводи из једног НАТО извештаја. Према томе, тај процес у овим областима може потрајати 12, чак и 18 месеци.

Министар одбране САД Гејтс (*Gates*) зато је од својих колега тражио да не причају много о скором повратку или редуцирању трупа, него да се и даље концентришу на тежак рад до постизања циља.

Насупрот томе, стоје унутрашња политичка стварност и размишљања у већини НАТО држава, а такође и у САД. Последње анкете проведене у САД показују да преко 60% испитаника ангажовање у Авганистану жели да види што пре завршеним. Када би се нпр. захтевало премештање трупа у друге регионе Авганистана, где би оне биле још хитно борбено употребљене, добијање позитивног одговора држава било би више него неизвесно.

Свако једнострано редуцирање трупа, којим руководе матичне државе, према сопственом календару уместо конкретних услова и договора у областима ангажовања, носи опасност да Талибани и друге милитантне снаге само то и чекају – да се међународне трупе са знатнијим деловима повуку из најважнијих области. Тада би, у догледно време, слабу авганистанску владу са њеним недовољно обученим и опремљеним оружаним снагама устаници масовно напали и поново, део по део, изградили сопствене исламистичке диктаторске владајуће структуре. Упркос свим указивањима НАТО-а и УН на бројна побољшања која су се десила последњих година, генерал Petraeus и министар одбране Гејтс поново су нагласили да је ситуација врло крхка и да није „преокретљива“ набоље. То може, у овој важној ситуацији, алијансу да упозори на два битна принципа. Први – основа сваког правила колективног ангажовања у кризама је „заједно у, заједно из“ и, други – на почетку њиховог проширеног ангажовања у Авганистану формулисани став НАТО-а „да повлачење (излазна стратегија) долази после и зависи од успешне изградње легитимних авганистанских безбедносних структура“. При томе је државама чланицама НАТО-а и партнерским државама у ISAF-у јасно да после шест година сваки успешан исход овог безбедносно релевантног доприноса алијансе одлучујуће зависи од тога да разноврсне невојне акције и задаци самих Авганистанаца буду коначно усмерени и ка циљу, да буду координирани, са јасним приоритетима и ефектно проведени. На томе су, како влада у Кабулу, региони и дистрикти, тако и међународна заједница са више од 2000 актера инсистирали. То су задаци које је Обама у свом програму од децембра 2010. године са неопходним цивилним делом (*civil surge*) посебно нагласио. Сваки пропуст у тим подручјима иде наруку Талибанима, јача њихов утицај на напаћено становништво и отежава остварење задатака НАТО-а.

Озбиљни планови међународне заједнице, у којима и Немачка учествује у разноврсним војним и невојним задацима, биће од немачког становништва (као и у многим државе које су послале трупе у Авганистан) *скептичним* оцењено а у војном делу *веома одбојним* оцењено. Зато је у деловима Авганистана стање слично ратним потребно отворено означити и с тим повезане изазове разјаснити. Пре свега, становништву у државама које су послале трупе треба предочити детаљан смисао и циљ заједничких цивилних и војних напора у Авганистану. У време растућег исламског екстремизма у овом немирном региону постизање стабилности служи коначно и нашој сопственој безбедности. Да један други Талибански режим и терористички логор у Авганистану и Пакистану може да представља знатну опасност не само за Централну Азију, Русију и Индију или државе Персијског залива, него и Немачку и све Европљане – очигледно није свима јасно. А ко још памти да се од многих коментатора и политичара тако често цитирана светска заједница у Резолуцији СБ УН број 1267 већ (још) 1999 (!) с погледом на Авганистан гласи: „да је сузбијање међународног тероризма есенцијално за међународну безбедност и одржавање мира.“

Након извештаја о напретку Савезне владе Немачке и преиспитивања ангажовања у Авганистану током Обамине администрације у децембру 2010. године планом корак по корак вршиће се предаја првих региона на авганистанску одговорност, што ће, наравно, подржати НАТО. Процена је да би први елементи ISAF-а већ 2011. године требало да буду повучене, а све „борбене трупе“ до 2014. године. То би могло да значи да НАТО као целина и/или поједине нације данашње стање у

Авганистану, вероватно и у наредне три године, приказују и процењују тако да им послужи као добродошло оправдање за „повлачење“ својих контингената.

У неповољном случају то би могло значити да све трупе, дакле и инструктори и саветници авганистанске армије и полиције, као и многи међународни помагачи могу да напусте земљу. Ниједна влада држава које су послале трупе неће хтети да остави своје војнике и инструкторе у једном Авганистану, ако опасна ситуација остане на тако високом нивоу као што је то тренутно сада или се чак и погорша. То, пре свега, уколико би се „борбене трупе повукле“.

Тада би то уместо „предаје на одговорност“ било повлачење. „Стратегија обуздавања“ тада би (за)сигурно пропала. Прва драстична, директна и негативна последица за безбедност држава чланица алијансе (што се никоме не жели) могло би бити спречавање (ометање) таквог развитка и евентуално би водило (морало би) ка обновљеном ангажовању оружаних снага.